seſt öelda ehk arwata. Agga teine olli kawwal mees ja sai kohhe omma nõuu petud, ütles sallaja teise kõrwa: „Kule! se mehhike seal wõib meile sureks õnneks olla; kui tedda omma kätte same, käime mõda linnu, näitame imme-poisi ja same palju rahha. Mis arwad? kulame ommeti, kas saaksime tedda osta!“ Läksid siis möllemad tallu-poja jure, ütlesid: „Sõbr, tahhaksime weikest meest osta, müi tedda meile, maksame head hinda ja tahhame tedda ausaste piddada!“ — „Toho! — wastas poisi issa, — kas ta on wassikas, et peaksin müma! eks ta olle minnu kallis laps, kallim kui kõik mailma kuld. Minge omma tühja nõunga!“ Agga peial-pois, kui meeste tahtmist kuulnud, ronnis mõda issa kube üllesse ta õlla peale ja seal räkis tasasaste: „Taat! ärra karda mind mües! küllap tullen jälle taggasi!“ ja muud weel ütles, et issa wimaks kulis ja kalli hinnaga lapse ärra andis. Meestel olli hea meel, küsisiid: „Peial-pois, kuhhu nüüd panneme sind istuma? kas tasku wõi põue, — ütle isse!“ — „Noh, — wastas pois, — mis minnul siis tarwis? agga kardan, et taskus on pimme ja põues pallaw. Pange mind teine omma kübbara äre peale, seal wõin ringi käia ja kõik asju nähha! ongi hea lai kübbara äär, et

ma mahha ei kukku!“ Nemmad teggid sedda, jätsid siis Jummalaga ja läksid kolmekesi ärra. Jubba pääw läks loja, widdewik tulli peale, mehhed kõndisid allati ja kõmelesid sest kassust, mis poisi läbbi arwasid sama. Poisil jälle ollid omma mõtted ja nõud. Ta hüdis wimaks: „Kuulge mehhed, müüd töstke mind silmapilguks mahha, tehke kermeste!“ — „Olle agga paigal! — wastas mees, — ja te kübbara peale, mis tahhad, eks seal olle ennegi lindudest mõnni trips nähha!“ „Ei mitte! — kostis teine kübbara pealt, — kas arwate mind sigga ollema? kermeste töstke mind mahha!“ ja selle jures trampis omma weikeste jalgadega mehhe pealagge. Pois olli weikene, agga ta kawwalus olli surem tedda. Sedda mehhed ei teadnud arwata, sellepärrast siis se, kes tedda kannud, wõttis tedda mahha ja panni te äre wälja peale seisma. Wälli olli hilja aega küntud agga mitte äästatud, muld panklinne, waud sees. Sedda panneb pois tähhele, ja näh koera! hakkab kohhe waggude sees ronnima ja puggema ja wimaks — lipsti hire auku ja sealt hüab siis: Jummalaga nüüd, kallid issandad! nüüd wõite müma ilma minnuta! ja annan head nõu: ruttage, sest pimme tulleb peale!“ naeris weel tagga järrel. Oh sedda meeste